

Pentru unii locuitori din Creedence Creek, Illinois, 1955 a rămas Anu' Ąla Ěn Care Charlie A Lu' Tyrence A Dispărut Fără Urmă La Doar Treișpe Ani. Pentru alții a fost Anu' Ěn Care A Apărut Bomba Cu Hidrogen sau Anu' Ěn Care Băieții de la White Sox I-Au Bătut De Le-Au Mers Fulgii Pe Șmecherii De La Yankees¹.

Pentru mine a fost anul Ěn care mi-am pierdut cel mai bun prieten și am aflat că diavolul există.

La fel și pentru ceilalți din Olinda.

Charles Tyrence nu a dispărut fără urmă. Eram toți acolo când a fost târât Ěn abis și nu am fost Ěn stare să facem nimic.

Ani de zile Ěntâmplările din primăvara aceea ne-au ros ca un cancer.

¹ Echipă profesionistă de baseball, celebră Ěn SUA și Ěn lume, a fost Ěnființată Ěn anul 1901 la Baltimore, pentru ca doi ani mai târziu să fie mutată Ěn cartierul newyorkez Bronx. Numele inițial era The New York Highlanders. Ěncepând cu anul 1913 Ěși ia numele de The New York Yankees, nume pe care Ěl are și astăzi. Ěn anul 2008 s-a mutat pe un stadion nou, numit tot Yankees Stadium

Pentru că de atunci am știut că ceea ce obișnuim să numim „realitate” nu este decât un soi de membrană mai subțire decât o coajă de ou, iar dacă cineva o sparge din greșală sau cu intenție, nimeni nu poate descrie în cuvinte coșmarul care te așteaptă acolo. Și că acel acolo devine foarte repede aici. Și te urmărește până în vis și dincolo de el.

John McCaullie și-a încheiat socotelile prin '73. S-a făcut praf într-un accident de mașină, în California, pe lângă San Diego. Polițiștii locali au declarat presei că avea în el suficiente droguri și alcool încât să îmbeți o juma' de oraș. Trebuie că-l știți. A jucat în *Umbra speranței*, în *Somnul de veci* și în încă vreo duzină de filme, unele destul de bune. În '68, în timpul marșurilor, a fost arestat în timp ce făcea scandal prin UCLA¹. Nu că i-ar fi păsat de Karl Marx și de Putere pentru Popor. Cred că doar căuta un mod de-a se simți încă viu, ca noi toți. Nu l-a găsit. Nici unul dintre noi nu l-a găsit.

Myra Csutak s-a sinucis în '74, la un an după ce-a plecat Johnnyboy. A absolvit universitatea la Chicago, a devenit inginer geolog sau așa ceva, a lucrat undeva prin Utah și acolo s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Ace Wessel și a născut o fiică numită Sandra. Fata avea doar trei ani când mama ei i-a umplut într-o dimineață de ianuarie castronul cu fulgi Moor's, a turnat lapte peste ei, i-a atras atenția că este suficient de mare pentru a mânca

¹ Universitate din California, aflată în Westwood, aproape de orașul Los Angeles.

folosind lingura, apoi s-a dus în garaj și s-a împușcat în piept cu un revolver de calibrul 22, pe care-l cumpărase cu o zi înainte.

După aceea, în Olinda am rămas doar eu, Thomas Dewey, cu voia dumneavoastră, și Claudia Bergson. Mereu mi-a fost teamă că-ntr-o zi o să primesc un telefon și-o să aud că și Claudia s-a aruncat de pe un pod înalt sau a băut sodă caustică sau a zburat cu mașina într-o prăpastie. Că nu o să-i mai văd niciodată trupul mare și gras și ochii ca două boabe de fasole mexicană. Și ei îi era la fel de teamă – pentru mine. De mai multe ori, de ce să vă mint, a fost cât pe ce să primească telefonul acela. Prin '88 am stat o oră pe podul Brooklyn¹, cu degetele încleștate pe grilajul din sârmă, privind în apa neagră ca smoala și rugându-mă la Dumnezeu să-mi dea putere să plonjez spre ea. Până la urmă doi polițiști s-au răstit la mine, în vreme ce lumina farurilor mașinii pe care o parcaseră spinteca întunericul cu săgeți galbene. Am divorțat de două ori și aş putea jura că nici Delma și nici Margaret nu au avut nici o vină. Dacă aş fi găsit vreo cale, aş fi divorțat și eu de mine însumi și-aş fi fugit la capătul lumii.

În vara lui '96 mi-am adunat puterile și i-am dat telefonul ACELA. Locuia într-un orașel din California, pe lângă San Francisco, nu se căsătorise și scăpase de un cancer

¹ Podul Brooklyn este unul din cele trei poduri newyorkeze care leagă insula Manhattan de continent. Celelalte două sunt Manhattan și Williamsburgh

uterin. Mai târziu mi-a spus că atunci când am sunat și i-am spus ceea ce i-am spus, și-a dat seama că așteptase mai bine de treizeci de ani acel apel. Și imediat a spus DA.

Când dai nas în nas cu Răul, nu mai ai ce să faci. Ești tu sau el. Chiar dacă te ascunzi în fundul pământului sau într-un orașel cu nume imposibil din statul Utah sau în scorbură unui copac din Yellowstone.

Și ne-am întors să terminăm povestea.

Înainte ca ea să ne termine pe noi.

Probabil că eram convinși că tipii care fac filme au dreptate: băieții buni câștigă întotdeauna.

Doar că-n viață lucrurile nu merg întotdeauna așa. De fapt, nu merg aproape niciodată așa.

Când am ajuns acolo, era în toamna lui '96 și Bill Clinton se lupta cu Bob Dole pentru un al doilea mandat. Nu că locuitorilor din Creedence Creek le-ar fi păsat prea mult de chestia asta.

PARTEA ÎNTÂI

Pe-aici toți suntem nebuni.

Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor*

1

- Un american adevărat, a zis tata, privind cu ochii în lacrimi ecranul televizorului. Ce bășini de vremuri trăim, mama mă-sii!

Senatul a hotărât cu șaizeci și șapte de voturi „pentru” la douăzeci și două „împotrivă” că Onorabilul Joseph McCarthy¹, senator de Wisconsin...

- Io cre' că-i un idiot, a comentat mama. Împăturea niște cămăși aduse de la spălătorie și le punea pe raftul dulapului aflat lângă masa pe care era așezat televizorul. Și are o mutră de bețiv, da, domnule, se vede de la o poștă că trage la măsea.

¹ Joseph „Joe” McCarthy (1908-1957) a fost senator de Wisconsin mai multe legislaturi și a intrat în istorie prin declanșarea a ceea ce ulterior s-a numit „vânătoarea de vrăjitoare” înființând Comisia pentru Cercetarea Activității Antiamericane. În cele din urmă, la presiunea opiniei publice, Senatul american l-a atenționat, una dintre cele mai grave sancțiuni la adresa unui congressman.

...să primească o atenționare severă din partea acestei instituții care exprimă voința democratică a poporului american...

Tata a apăsă butonul aparatului și ecranul s-a întunecat, mai puțin un punct strălucitor, care a mai supraviețuit asemenea unei stafii minuscule timp de câteva secunde.

Și-a trecut mâinile prin părul negru și des, apoi și-a tras de brăcinarul pantalonilor în sus – un gest care la el era asemenea unui tic și care o enerva cumplit pe mama. S-a așezat înapoi pe canapea, continuând să se zgâiască la televizorul stins, în timp ce brațul drept orbecăia după o nouă sticlă de bere Ole Mill's din pachetul de șase.

Mama a sfârșit de așezat cămășile, a închis cu un pocnet ușile cu oglindă ale șifonierului și a ieșit semeață din încăpere. Purta numele tatălui meu, Dewey, însă înainte de căsătorie se numea Chandler. Un neam foarte afurisit, sublinia mereu tata. Străbunicul mamei, mi-a povestit el odată, a fost hoț de vite și-a sfârșit în ștreang la St Louis.

– Se duce țara de răpă, mi-a spus el.

Ședeam lungit pe burtă pe covorul din mijlocul sufrageriei și încercam să înțeleg ceva din politica americană. Joe McCarthy, erou de război și semănând un pic la figură cu Rocky Marciano¹, îmi era simpatic. Îmi plăcea cum îi chema pe tot soiul de „roșcovani” să dea socoteală, cum

¹ Rocky Marciano (1923-1969) a fost singurul campion mondial profesionist de box de categoria grea care nu a fost niciodată înfrânt în ring. A murit într-un accident de avion, la câțiva ani după ce părăsise boxul profesionist.

zicea tata. În discursul lui Hank Dewey, cuvântul „roșu” era asociat uneori și cu acela de „jidăni”.

– Datorită unuia ca Joe n-am ajuns în mâinile lui Stalin, a subliniat el, iar colegii lui îl răsplătesc punându-l pe coji de nucă. Tot' ovreii și comuniștii rîd de se prăpădesc acu'.

Sorbi din bere și rîgâi prelung.

– Nu mai fă ca porcu', răcni mama din dormitor. Ce vede ăla mic la tine, Dewey?!

– Vede un bărbat american care muncește și-și întreține familia și plătește taxe pentru ca bagabonții din Congres să facă prostii și care are dreptul să bea seara niște beri la el acasă, a subliniat el cu demnitate. Pune o haină pe tine și hai până afară, Tommy.

Locuiam în partea aceea din Creedence Creek numită și Bolinbrock, într-o casă cu două dormitoare în care ne-am mutat pe când aveam șapte ani și care mi se părea un ade-vărat palat după apartamentul de două camere dintr-un bloc din colonia minieră. După ce treceai râul Donovan – care iarna îngheța tun – și mergeai o milă și jumătate spre dealurile care înconjurau orașul și de se întâmpla să fie și seară, cartierul îți răsărea în față dintr-odată, după o pădure de pini, ca un șir de becuri de Crăciun sclipind de-a lungul drumului care ducea spre Chicago.

Ne-am așezat pe verandă, în fața peluzei pe care eu aveam misiunea să o tund o dată pe săptămână și el și-a aprins o țigară. Era mijlocul lui decembrie și orașul se pregătea de sărbători. Mirosul frunzelor arse se împletea cu cel de grătar. Undeva, în vecini, cineva tocmai dădea o